

0129 – 29. januar

Kristus er alt og i alle. Kol 3: 11.

Å, for et tordenslag disse ordene er over all egenrettferdig villfarelse! Men også; for en rik kilde av lærdom, trøst og fred for de elendige, i all mulig åndelig nød og bekymring!

Kristus er alt og i alle! Dette er hemmeligheten både i den kristnes rettferdighet og i hans helliggjørelse, i hans styrke så vel som i det å bli stående i nåden. Det er også hemmeligheten bak den underlige freden vi kan se enkelte mennesker har midt i den største skrøpelighet og prøvelser.

Kristus er alt og i alle – de få ordene har vi snart lært, når det bare går på nakne ord og betydning. Og mange tror nok ikke der er mer å lære av dette. Men her er vi ved det punktet som alltid svikter for oss straks nød eller sorg møter oss.

«Kristus er alt og i alle» er også en rett kristens vitnesbyrd, til forskjell fra alle andre slags kristelige mennesker. En kristen er nemlig et menneske som har erfart at Kristus er alt i alle, og lever i dette.

Der er mange religiøse mennesker. Men i hjertet deres er andre åndelige saker blitt viktigere for dem enn Kristus. Derfor er de også i tanker og ord mer opptatt med dette enn med Kristus. Kristus sier selv: «Dere gransker Skriftene, for dere mener at dere har evig liv i dem. Men dere vil ikke komme til meg så dere kan ha liv». Hva som betyr mest for hjertet, det merker en lett på menneskenes tale, «det hjertet flyter over av, det taler munnen».

Men disse menneskene kan både høre og lese slike ord og denne omtalen, uten å bli så oppriktige mot seg selv at de oppdager hvordan de har det på dette området. Det kan både bli lagt inn over dem, og til og med overbevise dem om at de lever i et fryktelig selvbedrag og hykleri. Og de kan virkelig kjenne at det rammer dem. Likevel kan deres åndelige søvn være så tung at de ikke er i stand til å bli oppriktige mot seg selv.

Men det finnes også andre mennesker som trenger å høre denne forkynnelsen: Kristus er alt og i alle. Sjeler som står meget nær Guds rike. Ja, også dem som har en virkelig tro på Kristus, men som likevel ikke vet hva de eier i ham – noe riktignok ingen kristne mennesker fullt ut gjør. De tynges av mange bekymringer. Bekymringer som de kanskje aldri helt kan unngå. Men som likevel ikke i den grad ville tyngre livet deres, hvis de bare visste hva de eide i sin Herre Kristus. Johannes sier der er mennesker «som tror på Guds Sønns navn», men som ikke vet at de «har evig liv i ham».

«Jeg makter aldri å bli stående i nåden», sukker noen. «Når en ser hvor mange som kan falle fra, og de store og utallige farene, – hvordan skal det så gå med meg som er så forferdelig svak, som har et kjød fullt av syndig lyst, som har så lettsindig, verdslig og falskt et hjerte!»

En annen sukker. «Jeg blir aldri noe annet enn en slave for synden. Jeg ser det onde, men kan ikke stå imot det. Jeg har forsøkt å tro, be, våke og kjempe. Jeg har tenkt at én gang skulle jeg vel oppleve den rette, dype og virkelige helliggjørelsen, også i mitt liv. Men nei. Jeg blir bare verre og verre!».

En tredje sier: «Min synd står alltid for meg. Jeg får verken fred eller visshet om at jeg har Guds nåde og tilgivelse for de syndene jeg har gjort. For jeg kjenner alltid på anklagen i min samvittighet. Dessuten makter jeg aldri å bli slik som en kristen bør være».

En fjerde sukker: «Med meg står det mye verre til. Jeg kan verken kjenne, angre eller forskrekkes over syndene mine, eller min tilstand. Jeg går bare der, fullstendig hard og død, kald og likegyldig». Osv.

Hos alle disse er hovedproblemet at de så totalt glemmer Kristus, i alle sine tanker overser Kristus. Dermed gjør de ham til et intet.

Sitt indre liv lever de med andre ord som om det ikke var noen Kristus, noen Frelser til. Ingen rettferdighet som holdt innfor Gud, ingen allmektig hjelper, ingen omsorgsfull hyrde.

Ja, som om de rett og slett skulle være overlatt til seg selv. Så hver og en selv måtte være sin egen frelser. Selv måtte stå fram med den rettferdighet som kan godtas av Gud. Selv være sin hyrde, sin hjelper, sin styrke, sitt alt i alle!

Ja, dette er det vantroens mørke som er grunnen til alt ondt. For alt ville kunne bli godt, hvis bare Kristus fikk være alt i alle. «Han er gitt oss av Gud», og ble vår «visdom fra Gud, vår rettferdighet, helliggjørelse og forløsning».